

Mlinarica.

V krajstrani (rekej vasi na Gorenjskem) sta pred nekaj leti dva lovca & živala. J eden je bil Mlinar, drugi nja sosed Boštjan. Gospodnici na delopust sta se bila zagovorila, se zajtro narobe zop-
daj pod Triglav na divje kože podati. Boštjanu ni bilo kaj prav, na tak svet dan
brez maše na lov iti; pa mlinar od maše nič noče slišati. „Mati božja“, reče, „mi ne
bo za zlo vzela, če me ravno jutro pri maši ne bo. Hočem še drugkrat jedno božjo več
slišati.“

Dobre volje in v rasi mastnega ~~m~~ lova se spravi Mlinar spat. Petelin čele prvo uru
po polnoči zakikirika, ko je poteka Mlinarju nekaj na okno. Urno se napravi in s puščko na rami
stopi na dvor. „Tvo Boštjan! Daus si me dosti zgodaj poklical!“

Pa Boštjan mu nobene ne odgovori. Korakata urno naprej. Boštjan povied, Mlinar
za njim. Nobe den besedice ne zine. Mlinar seže po klobuku, se odkrije, ter začne jutrajno molitev moliti
(žebrati). Poprednji se obrne rekoč: „Mlinar! kaj, ti kadis?“ „Ne kadim, ne, le jutrajno molitev
molim, prijatelj.“

Gresta dalej, prednji molči, in Mlinar svojo molitev dalje kerkari. „Kaj kadis?“ zavreži prvi nad
Mlinarjem drugi. „Beži, beži, spaka!“ odgovori Mlinar, „pusti, da molitev dokončam“ mislvši,
da prijatelj po navadi burke žnjim vganja.

Net potihmeta in jo udrta dalje po ravnem potu. Zraj se Mlinarju zdi, da jutrnico zvoní. Začne
angelško česčenji prar pobožno moliti. Se ni prvo česčeno Marijo dokončal, se obrne kovarš in tako stra-
hotno prejšnje besede nad njim zarizuje, da Mlinarja vsega strah in trepet preleti. Kakor bi kerul, zjine
vojda spred njega in ni mu več sluha ne duha. Ldaj čele spozna Mlinar, koga je za kovarša imel.
Groza ga prepade.

Dan se je zdaj napočil, pa kaj, nova strahota se pkaže njegovemu očesu: Pred njim se odpira brezen brez
konca in kraja; nad njim nemo, nevsmiljeno skalovje. Ne na levo ne na desno nobene svezdice. Grozovita smrt,
od gladi ga čaka, ali pa še strašnejša, se v brezkončno globočino strmoglaviti in v tamna drobne kooce.

Tridni in tri noči sromak med smrtjo in življenjem zdihuje. V jutro štetega dne ga je zagledal
nja prijatelj Boštjan, s katerim sta bila pogovorjena, vkupej lov lovit iti. Strah in groza ga otleti,
viditi človeka v takej višavi. Se bolj se prestraši, ko spozna v nesrečniku svojega ljubeza prijatelja Mlinarja.

On kliče in kliče, pa glas se le po tistem skalovju razbije. Viditi da sam nič ne spreavi, hiti domu
po pomoč. Truma možev se vzdigne s vrvi in lestvicami (lojtrami) proti steni, če bi mogoče bilo
nesrečnika oteti. Tudi duhovnik hiti v bogemu s svetim rešnim telesom na pomoč. Tma ljudi se vali
za njim. Če se bliža truma skali. Pa, Dobri Bog, če se ti ne vsmiliš, človeška pomoč je tukaj za-
stori. Le orlu bi bilo mogoče, se do take visočine vzdignuti. Ose prizadevanje je nič. Duhovni stopi
zmed zbrane množice, ter mu z rokani na znanje da, da se v duhu svojih grčehov spovē. Potem vzdig-
ne roke z angelško hrano, da bi nesrečnika blagoslovil. Pa glej, kaj se zgodi! Iz neč prstov masni-
ka se vzdigne sveta hostija in solnčnega bleška obdana se proti ~~se~~ nesrečnemu povisuje. Ldaj pri-
plava do njega. Se neke trenutke, in Mlinar dol v skalovito globočino zleti. Nekaj raztrošenih koč-
lov nesrečnega Mlinarja v plakto zavito ^{ih} nesejo domu.

Rekli so nekteri, da so videli belo golobico iz ust padéčega proti nebu zleteti. Od
te strašne prigodbe se še dan današnji ta stena „Mlinarica“ imenuje.